

Gere Nóra

Sziget

Zúgott és örvénylett a tenger,
kénese lyuggatta ki
a halak testét
és vakította meg a sirályokat.

Mikor a víz visszahullt
medrébe, fekete, gőzölgő
szikláimat az élőlények
sokáig elkerülték,
te voltál egyetlen társaságom,
csodáltalak, és félttem tőled.

Idővel a madarak
magvakat hoztak,
növények sarjadtak hasadékaikban.
Hogy kincseim megmutassam,
kértél, ne csak ölelj,
hatolj formáim belsejébe.

Mikor a víz visszahullt
medrébe, törött, kicsavart
fáimmal hiába esdekeltem,
az utolsó cseppek is közönnnyel
visszafolytak
a só marta hajszálrepedéseken.

Andrea

Kislányként gyűjtöttem
a porcelánbabákat.
Úrnő voltam sorsuk felett,
gondolatot ültettem
törékeny fejükbe,
vatta-mellkasukba érzelmeiket.
Téged még nem ismertelek.

Most itt állsz előttem
hús-vér alakban,
nem vagy olasz,
sem álruhás herceg –
*ideje van a földön
minden akaratnak* –
szavam nem tölti meg élettél
üvegnél is hidegebb szemed.

Napló

Amikor először szagoltam meg a pólód, hogy fel lehet-e venni.
Kitépem.
Amikor nem tudtuk eldönteni, hogy fagyasztott pizza vagy kínai legyen az ebéd.
Kitépem.
Amikor a füstön és villódzó fényeken át is láttam, hogy ellenőrzöd: jól vagyok, majd behunyod a szemed.
Kitépem.
Amikor felolvastad a kedvenc meséd, utánozva az állatok hangját.
Kitépem.
Izomlázam van.

Lakinger Tibor

Utóhatás

Nem adtál okot
bosszúra.
Fájdalom sem volt.
Csak elfogyott a levegő.
Csend.
Aztán filmszakadás.
Nincs szemkontaktus,
csak fehér falak,
és valami lágy lebegés,
ami kitölti napjaim
két tű között.
Talán boldog vagy,
már csak te hallod,
amikor szirénáznak.

Harminchét

Amíg a kilátónál vártalak,
számolni kezdtem
a tornyokat.
Állítólag száz van Prágában.
Hatvanháromig jutottam,
mikor megértettem,
hiába jössz, nem fogsz megérkezni.

Stockholm-szindróma

A kezeden mindig sebes
és kemény volt a bőr,
karcolta a testem, ahogy simogattál.
Idegen világok
nem érintkeznek súrlódásmentesen.
Még mindig ki tudom tapintani
a kilenc év alapos munkájával
belém vésett labirintust.
Addig bolyongtam reményvesztetten,
míg megszerettem szörnyeit,
lerombolni nem maradt erőm,
de ereim Ariadné-fonalát
követve talán kijuthatok.

Demeter Arnold

Hogy vagy?

Megannyiszor kérdezzük, hogy vagy?
Ha ennek titkát tudnám, barátaim,
magamból kettőt teremtenék. Ezen úton
pedig értelmét vesztené a párját ritkítja
megfogalmazás, ugyanakkor szárnyra kapna
a magát gyarapítja. Párkapcsolati téren
kusza szálakhoz vezetne, de a hölgy is azt
mondta, nehéz eset.
Persze ez csupán fikció,
hisz a római cserkészcsoporthoz tiltja az efféle
megvalósításokat. Mondván, „a Teremtő”...
A teremtőt egyedül... Nos, de vissza a
céltudatos, egyetlen személy lelki és testi
állapotának egyvelegét fürkésző kérdéshez:
„Hogy vagy?”
Mint Ádám, mikor megtudta, hogy csak
karanténban voltak, és mára már másfél
milliárdan úgy hiszik, hogy a nudizmusnak élt,
persze ez történelmi groteszk, és itt azért
is nem történelem, mert nincs tény, és fölötté
nem kenyér, hanem a történelem fogyasztható.
Nem is csodálkozhatunk, hisz szegény Ádámnak
nem volt gyerekkora, se múltja, őt csak megteremtették.
Felnőttnek. Emléknélkülinek.
Így hát javaslom a napok elmélábúzott
perceire a következő választ:
mint Ádám, kinek múltja nincs, úgy vagyok.

Névtelen színek

Az ablakok nem könnyeznek napfényt.
Az emberek mindig szívnak,
csak tetszik nekik az illúzió és a giccs.
a tavaszi napfényel.
Az ábrándok kerekdedsége szebb.
Álmaim fekete-fehérek, mint egy régi film,
így hát valótlan, hogy az álom színes.
Reggelem sárga irigysége éjszakámnak.
A mélabú lila. A kedvem egy előző esti borszínű poharat
öblít. Némán és szürkén vizet öntök belé,
melyben a névtelen színek különbnek látszanak.

Gyermekkor

Na látod, felnőtünk. Én már a
szakállat is kipróbáltam, te pedig
előszeretettel használod magadra értve
a nő fogalmát.
Vannak most már gyermek-
és fiatalkori emlékeink.
Úgy éled meg zűrös napjaid,
mint aki előre hozta negyvenéves korát,
mondván, azt érzem, kiégtem.
Hidd el nekem, csak azok a gyertyák szépek,
melyek meg is vannak gyűjtve,
ne aludj ki mindenféle lágy
lebbel járó szélnek.

Örök kód

Most már összeillünk, akár a szoba
csöndje a benne lakó sötétséggel.
Alattam recseg az ág, én
ezt hívom kényelemnek.
Olyan vagy, akár a
sötétítő elhúzása éjjel a negyedik
emeleten. Indokolatlan a létezésed.
Az örök kód, fénylő és elalvó
ablakok rengetege.
Reggelre kékké fakul a fekete égbolt,
mint korrektor, úgy szárad rá a nappal
azokra a pillanatokra, melyekre
most már nem emlékszünk tisztán,
de tudjuk, nyomokban éjjelt tartalmaztak.

ítélet – bronz